

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/138/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1214226516
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1214226516.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a JUDr. Jany Vlčkovej, v právnej veci žalobkyne: K. Q., D.. XX.XX.XXXX, N. G. XX, N., zastúpenej: Benkóczki, Baláž - advokáti, s.r.o., IČO: 35 917 148, so sídlom 29. augusta 36A, Bratislava proti žalovanému: AUTO-IMPEX spol. s r.o., IČO: 17 329 477, so sídlom Vlčie hrdlo 68, Bratislava, zastúpenému: Advokátska kancelária ECKER-KÁN & PARTNERS, s.r.o., IČO: 35 886 625, so sídlom Námestie M. Benku 9, Bratislava o zaplatenie 39 855 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 25.10.2018, č.k. 10C/51/2015-187, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.

Žalovanému sa proti žalobkyňi priznáva nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu o zaplatenie 39 855 eur s príslušenstvom zamietol (výrok I.), žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok II.) a štátu nepriznal náhradu trov konania (výrok III.).

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 451 ods. 1, 2, § 457, § 20 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a vecne tým, že vo veci rozhodol v poradí prvým rozsudkom zo dňa 20.10.2015, č.k. 10C/51/2015-86, ktorým žalobe čiastočne vyhovel a vo zvyšku žalobu zamietol, pričom uvedený rozsudok bol odvolacím súdom zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie (uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29.12.2017, č.k. 7Co/44/2016-152). Po opätovnom posúdení veci dospel k záveru, že kúpna zmluva, ktorú za žalovaného uzatvoril jeho zamestnanec so žalobkyňou a ktorej predmetom bol predaj motorového vozidla za kúpnu cenu 30 000 eur bola uzatvorená platne s tým, že žalovaný v konaní nepoprel, že jeho zamestnanec mal oprávnenie takúto zmluvu s jeho klientami uzatvárať a predmetom zmluvy nebolo ani nemožné plnenie, pretože nie je rozhodujúce, či v čase predaja bolo alebo nebolo v zmluve uvedené vozidlo v evidencii, či portfóliu žalovaného s poukazom na rozhodnutie NS SR pod sp. zn. 3 Cdo/142/2003, v zmysle ktorého kúpnu zmluvu, pri ktorej predávajúci nie je vlastníkom predmetu kúpy v čase jej uzavretia, treba v zásade považovať za platnú, pričom až na základe kúpnej zmluvy vzniká predávajúcemu povinnosť opatriť predmet kúpy a odovzdať ho kupujúcemu a kupujúci nadobúda vlastníctvo k predmetu kúpy, ktorým je hnuiteľná vec nie okamihom uzavretia zmluvy, ale až prevzatím veci najmä ak predávajúci je obstarávateľom, či sprostredkovateľom predaja vecí. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že keďže po platnom uzatvorení kúpnej zmluvy nedošlo zo strany žalovaného k dodaniu predmetu kúpy, žalobkyňa od kúpnej zmluvy odstúpila, čím prišlo k zrušeniu zmluvy, dôsledkom ktorej skutočnosti si účastníci zmluvy musia navzájom vrátiť z nej poskytnuté plnenia a to podľa predpisov o vydaní bezdôvodného

obohatenia, v danom prípade z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Dospel k záveru, že žalobkyňa nemá od žalovaného nárok na vydanie (vrátenie) kúpnej ceny, pretože mu kúpnu cenu neuhradila. Vychádzal z ňou prezentovaného i v konaní zisteného skutkového stavu, že kúpna cena bola manželom žalobkyne uhradená na účet spoločnosti 7EVEN, s.r.o., v ktorej je jediným spoločníkom a konateľom bývalý zamestnanec žalovaného, ktorý kúpnu zmluvu so žalobkyňou uzatváral. Poukázal na to, že manžel žalobkyne tvrdil, že mu tento zamestnanec žalovaného poskytol "papier" s číslom účtu, na ktorý mal kúpnu cenu uhradiť; nešlo teda o riadnu faktúru s daňovými identifikačnými údajmi žalovaného, ktorej originál by zostal v dispozícii kupujúceho. Uzavrel, že manžel žalobkyne pri bežnej opatrnosti, ktorú možno požadovať, mal číslo účtu uvedené na "papieri" overiť minimálne s číslom účtu uvedenom v kúpnej zmluve, prípadne mal kúpnu cenu ísť uhradiť priamo do banky, v ktorej bol tento účet vedený a namiesto toho sa uspokojil s informáciou zamestnankyne banky, že mu nevie uviesť, kto je prijímateľom kúpnej ceny, keďže prijímateľ nebol jej klientom. Zároveň poukázal na výpoveď manžela žalobkyne, podľa ktorej od žalovaného kupoval aj v minulosti viacero áut, pričom vždy platil kúpnu cenu na účet uvedený v zmluve, s tým, že tento postup v danom prípade nedodržel, čím aj sám spôsobil, že kúpna cena bola uhradená na iný účet, než je účet žalovaného. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že konanie zamestnanca žalovaného, ktorý manželovi žalobkyne poskytol na úhradu kúpnej ceny svoj vlastný účet, či účet vlastnej spoločnosti, žalovaného nezaväzuje. Vychádzajúc z ustanovenia § 20 ods. 2 vety druhej Občianskeho zákonníka vyvodil, že zamestnanec žalovaného mal oprávnenie na uzatváranie zmlúv o predaji motorových vozidiel, nemal však oprávnenie prijímať kúpne ceny na svoj vlastný účet, čím sledoval svoje osobné záujmy, nesúvisiace s predmetom činnosti žalovaného; išlo teda o vybočenie z medzí oprávnenia daného mu spoločnosťou žalovaného (exces), ktoré žalovaného nezaväzuje, analogicky je tomu tak aj pri zodpovednosti za škodu. Uzavrel, že zamestnanec žalovaného poskytnutím papiera so svojím číslom účtu sledoval výlučne uspokojenie svojich vlastných potrieb, je teda sám povinný vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie, pretože od nej prijal plnenie bez právneho dôvodu. Na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že žalovaný nie je v konaní o vrátenie kúpnej ceny zo zrušenej zmluvy pasívne vecne legitimovaný a nie je povinný uhradiť žalobkyňi ani ňou požadovanú zmluvnú pokutu, keďže z jeho strany neprišlo k omeškaniu s dodaním predmetu kúpy, pretože zaň neobdržal kúpnu cenu, čo bolo podmienkou jeho dodania v zmysle č. III bod 1 zmluvy. Vo vzťahu k posúdeniu predpisov na ochranu spotrebiteľa na daný vzťah uviedol, že kúpna zmluva medzi spotrebiteľské zmluvy patrí, pričom žalobkyňa nepreukázala a ani netvrdila, v čom mala spočívať prípadná nerovnováha plnení medzi dodávateľom a spotrebiteľom v tomto konkrétnom prípade. Konštatoval, že žalobkyňa či jej manžel, ktorý takých zmlúv uzatvoril v minulosti viac, mal nepochybne možnosť s 3-ou stranovou zmluvou, na ktorej bolo uvedené aj číslo účtu, sa riadne oboznámiť a podľa nej pri úhrade kúpnej ceny rovnako, ako to robil v minulosti aj postupovať, čo zanedbal, preto s prihliadnutím na zásadu "vigilantibus iura scripta sunt" žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a plne úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%. Uviedol, že o trovách štátu už bolo rozhodnuté samostatným uznesením zo dňa 11.11.2015 pod č. k. 10C/51/2015-89.

3. Proti rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa, z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázala na to, že od momentu objednania motorového vozidla až po zaplatenie kúpnej ceny konala s vedúcim zamestnancom žalovaného na úseku predaja ojazdených vozidiel M. Š., zmluva bola uzavretá na prevádzke žalovaného v jeho predajni, bola vytlačená na formulári, ktorý žalovaný bežne používal pri predaji motorových vozidiel, bola opatrená pečiatkou žalovaného a za žalovaného konala osoba vedúceho zamestnanca, preto žalobkyňa nemala najmenší dôvod spochybňovať legálnosť a legitimitu konania p. Š.G. ani štandardný postup pri predaji vozidla vrátane postupu pri platení kúpnej ceny, pričom sa jednalo o osobu, ktorá konala oprávnené a bola zodpovedná za činnosti, ktoré priamo súviseli s predajom ojazdených vozidiel, s ktorou žalobkyňa pri kúpe jednala. Mala za to, že vzhľadom na všetky okolnosti uzavretia zmluvy v plnom rozsahu zaväzovala žalovaného. Uviedla, že ako spotrebiteľ nebola povinná a ani oprávnená skúmať pri uzatváraní zmluvy evidenciu zmluvnej dokumentácie žalovaného a ani nemala vedomosť o tom aké vozidlá sa nachádzajú vo vlastníctve žalovaného. Poukázala na rozhodnutie NS SR, sp.zn. 5 Obo/17/2000, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že poverenie fyzickej osoby na konanie v mene podnikateľa upravuje ust. § 15 Obchodného zákonníka, ktoré je špecifickou úpravou konania vo vzťahu k ust. § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom vnútornými predpismi nie je možné obmedziť oprávnenie na konanie oproti rozsahu oprávnenia konať, ktoré je obvykle spojené v obchodných vzťahoch s určitou pracovnou činnosťou, s určitou funkciou v podniku, a to s účinnosťou

voči tretím osobám. V súvislosti s úhradou kúpnej ceny uviedla, že zo strany žalobkyne bola vykonaná úhrada prostredníctvom prevodného príkazu na účet, ktorý bol žalobkyni uvedený, resp. poskytnutý pri osobnom stretnutí splnomocneným zástupcom žalovaného, pričom úhradu kúpnej ceny vykonal manžel žalobkyne, ktorý platbu realizoval cez Tatra banku, a.s. s tým, že na úhrade je uvedená poznámka „AUTOIMPEX“ a tieto skutočnosti potvrdil aj Z. W. Z.. Konštatovala, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že pri realizovaní samotnej úhrady sa manžel žalobkyne riadil pokynmi žalovaného, v mene ktorého konal jeho poverený vedúci zamestnanec, s tým, že sa jednalo o papier formátu A4, ktorý bol vytlačený na tlačiarňi v prevádzke žalovaného, ktorý obsahoval údaje bankového účtu. Tvrdila, že jej manžel sa dopytoval na identifikáciu prijímateľa, avšak táto informácia mu nebola poskytnutá vzhľadom na bankové tajomstvo, z toho dôvodu nemožno hovoriť o tom, že by manžel žalobkyne nekonal s bežnou opatrnosťou, pričom zo žiadnych okolností daného prípadu nevyplývali žiadne pochybnosti o realizovanej kúpe. Mala za to, že pokiaľ súd posúdil konanie p. Š. ako exces z jeho konania, nie je zrejmé na základe akých skutočností, resp. vykonaných dôkazov k takémuto záveru dospel. Tvrdila, že vychádzajúc zo svojich skúseností, skúseností svojho manžela ako aj skúseností svedka Z., mala za to, že p. Š. ako vedúci predaja ojazdených vozidiel žalovaného mal oprávnenie na všetky úkony súvisiace s predajom motorových vozidiel, pričom žalovaný ho nikdy o žiadnom obmedzení oprávnení p. Š. neinformoval. Podľa jej názoru sa v danom prípade nejednalo o exces z konania p. Š. a žalobkyňa objektívne nemohla mať vedomosť, že úhrada kúpnej ceny nemôže byť žalovaným prijatá prípadne na iný ako jeho účet, resp. inkasom platieb nepoveril inú spoločnosť alebo inú osobu. Konštatovala, že vedúci zamestnanec žalovaného konal v medziach svojho oprávnenia a žalovaný bol jednoznačne viazaný konaním svojho pracovníka a z toho konania mu vznikli voči žalobkyni nepochybne práva a povinnosti v rozsahu a druhu, ktoré sú dané konaním tohto pracovníka. Poukázala na dôkaz predložený v konaní - Zmluvu č. XX/XX (s kupujúcou p. O. Z.), ktorý preukazuje, že celá transakcia prebehla obdobným spôsobom ako tomu bolo v prípade žalobkyne. Odkázala na rozhodnutie NS ČR z 18.11.1970, Cpj 87/70 (z medzi plnenia organizácie nevybočuje taká činnosť pracovníka, ktorej nechýba miestny, časový a vecný vzťah k plneniu úloh organizácie). Vysvetlila, že v zmysle § 15 Obchodného zákonníka na to, aby určitá osoba mohla konať za podnikateľa sa vyžaduje súčasné splnenie dvoch podmienok, a to, že musí ísť o osobu poverenú určitou činnosťou a táto činnosť je činnosťou pri prevádzke podniku. Vo vzťahu k excesu zamestnanca konštatovala, že ak tretia osoba pri prekročení oprávnenia nemohla vedieť, že ide o exces, následkom je viazanosť právnickej osoby. Podľa jej názoru súd prvej inštancie túto zásadnú otázku posúdil nesprávne, nakoľko bol preukázaný pracovný pomer medzi žalovaným a p. Š., ktorý bol v pracovnej pozícii vedúceho predaja ojazdených vozidiel s pracovnou náplňou s tým súvisiacou, k uzatvoreniu zmluvy došlo v prevádzke žalovaného a p. Š. mal oprávnenie uzatvárať zmluvy. Podľa jej názoru žalovaný významne zanedbal svoje povinnosti voči svojim zákazníkom, keď nedostatočným spôsobom kontroloval svojich zamestnancov a ochránil tak svojich zákazníkov. Namietala, že súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal ochranou žalobkyne ako spotrebiteľa. Zároveň namietala, že prvoinštančný súd nesprávne aplikoval ust. § 20 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorý v záujme ochrany dobromyseľnosti tretích osôb stanovuje dve podmienky, pri splnení ktorých možno aj exces považovať za právny úkon právnickej osoby, z ktorého jej vznikajú práva a povinnosti. Podľa jej názoru k splneniu týchto podmienok došlo, nakoľko právny úkon sa týkal predmetu činnosti právnickej osoby a žalobkyňa nemohla vedieť, že orgán právnickej osoby pri právnom úkone prekračuje medze svojich oprávnení. Podľa jej názoru nepostačuje konštatovanie súdu, že zamestnanec žalovaného nemal oprávnenie na prijímanie kúpnej ceny na svoj vlastný účet bez toho, aby uvedené konštatovanie bolo podložené vykonaným dokazovaním, pričom splnenie druhej podmienky súd prvej inštancie nijako neskúmal, t.j. nemal preukázané súčasné splnenie oboch podmienok, preto nemohol ustáliť právny záver, že konanie zamestnanca nezaväzovalo žalovaného a následne, že žalovaný nie je v konaní pasívne vecne legitimovaný. Na základe uvedeného žiadala, aby odvolací súd rozhodol sám tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie.

4. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne vyjadril písomným podaním zo dňa 5.3.2019, v ktorom uviedol, že žalobkyňa v odvolaní nespochybňuje ani nenamietala právne posúdenie platnosti zmluvy, v konaní nenamietala ani netvrdila, že zmluva je neštandardná, práve naopak, jedná sa o jediný možný formát kúpnej zmluvy na predaj jedného ojazdeného vozidla, ktorý vedľa zamestnanci žalovaného použiť a reálne vytlačiť z počítačov, pričom uvedené skutkové tvrdenie nebolo zo strany žalobkyne popreté, a teda nebolo potrebné ho dokazovať. Ďalej uviedol, že zmluva obsahovala všetky potrebné údaje na úhradu kúpnej ceny a nebolo vyžadované žiadne doplnenie týchto údajov. Poukázal na to, že sám svedok - manžel žalobkyne sa vyjadril, že v minulosti uhradil kúpnu cenu na účet uvedený v kúpnej zmluve bežne a z výpovedí svedkov rovnako vyplynulo, že zmluvu podpísal svedok - manžel žalobkyne,

preto žalovaný má za to, že manžel žalobkyne v tomto konkrétnom prípade postupoval v rozpore s tým ako postupoval v minulosti a neuhradil kúpnu cenu na účet uvedený v kúpnej zmluve. Upriamil pozornosť na to, že v konaní namietal existenciu nejakého „papierera“, ktorý nevedela opísať žalobkyňa, svedok - manžel žalobkyne a svedok Z. a tento ani nebol v konaní predložený. S poukazom na uvedenú prax s nákupmi vozidiel manželom žalobkyne a na jediné číslo účtu uvedené v zmluve nemožno uvažovať o žiadnej miere objektívnej vedomosti či nevedomosti manžela žalobkyne (a už vôbec nie žalobkyne, ktorá nebola prítomná pri žiadnom úkone). Nespochybnil, že p. Š.Í. mohol uzatvárať za žalovaného kúpnu zmluvu, avšak odovzdávanie „papierikov“ s vlastným číslom účtu objektívne nemôže patriť do kompetencie žiadneho zamestnanca a jedná sa o exces. Podľa jeho názoru je potrebné rozlišovať oprávnenie zamestnanca žalovaného na uzavretie kúpnej zmluvy a následné odovzdanie predmetu kúpnej zmluvy od akýchkoľvek excesov, ktorým žalovaný priamo bráni vlastným informačným systémom (nemožnosť zmeniť identifikáciu žalovaného, ani jeho číslo účtu, ani zmluvné podmienky, ani práva a povinnosti zmluvných strán a pod.), ktoré skutkové tvrdenie žalobkyňa nepoprela. S poukazom na rozhodnutia NS ČR uviedol, že za konanie zamestnanca, v ktorom zamestnanec sleduje vlastné záujmy, zamestnávateľ nenesie zodpovednosť. Vo vzťahu k námietke odvolateľky, že súd nepoužil pre spotrebiteľa priaznivejší výklad zmluvy uviedol, že zmluva neobsahuje žiadne podmienky v neprospech spotrebiteľa, obsahuje jednoznačne identifikovaný účet žalovaného, určenie kúpnej ceny, spôsob jej úhrady a neobsahuje žiadne ustanovenie, ktoré by prípadného spotrebiteľa mohlo viesť do omylu, pričom všetky ustanovenia zmluvy odkazujú výlučne na jediné číslo účtu, ktorého zmena by vyžadovala písomný očíslovaný dodatok podpísaný zmluvnými stranami, zmluva neobsahuje žiadne viacvýznamové alebo nejasné ustanovenie a nemôže byť na ťarchu žalovaného, že si žalobca zmluvu neprečítal. Z uvedených dôvodov sú ustanovenia Občianskeho zákonníka, týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv pre toto konanie irelevantné. Skutkové tvrdenia žalobkyne ohľadom „oprávnenia na prijímanie kúpnej ceny na svoj účet“ inými osobami považoval za nepripustnú novotu v odvolacom konaní, na ktorú odvolací súd nemá prihliadať. Uviedol, že nemôže byť pravdivé tvrdenie žalobkyne, že nemohla vedieť o excese zamestnanca žalovaného ak by venovala minimálnu pozornosť iba záhlaviu zmluvy. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie riadne zdôvodnil svoje právne závery, pričom sa primárne venoval posúdeniu podmienok excesu na strane zamestnanca žalovaného. Považoval za nespochybniteľné, že žalobkyňa sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia, kedy existencia excesu má priamy dopad na žalovaného a jeho pasívnu vecnú legitimitáciu, kedy pasívne vecne legitimovaným subjektom by bola spoločnosť 7EVEN s.r.o., ktorá sa bezdôvodne obohatila na úkor žalobkyne. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

5. Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.) keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem s použitím § 378 ods. 1 v spojení s § 470 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

6. V prejednávanej veci z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 12.11.2014 domáhala voči žalovanému zaplata 30 000 eur titulom vrátenia poskytnutého plnenia po odstúpení od kúpnej zmluvy a 9 855 eur titulom zmluvnej pokuty spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 30 000 eur od 19.8.2014 do zaplata a náhrady trov konania. Vychádzala zo skutkového stavu, že dňa 25.9.2012 uzavrela so žalovaným kúpnu zmluvu na predaj motorového vozidla, v rovnaký deň uhradila kúpnu cenu vo výške 30 000 eur, avšak žalovaný ani na výzvu nedodal a neodovzdal uvedené vozidlo žalobkyne, v dôsledku čoho odstúpila od kúpnej zmluvy listom zo dňa 18.8.2014. Zmluvnú pokutu si uplatnila v zmysle čl. IV ods. 2 písm. c) kúpnej zmluvy.

7. Podľa § 20 ods. 1 Občianskeho zákonníka právne úkony právnickej osoby vo všetkých veciach robia tí, ktorí sú na to oprávnení zmluvou o zriadení právnickej osoby, zakladacou listinou alebo zákonom (štatutárne orgány).

8. Podľa § 20 ods. 2 Občianskeho zákonníka za právnickú osobu môžu robiť právne úkony aj iní jej pracovníci alebo členovia, pokiaľ je to určené vo vnútorných predpisoch právnickej osoby alebo je to vzhľadom na ich pracovné zaradenie obvyklé. Ak tieto osoby prekročia svoje oprávnenie, vznikajú práva a povinnosti právnickej osobe, len pokiaľ sa právny úkon týka predmetu činnosti právnickej osoby a len vtedy, ak ide o prekročenie, o ktorom druhý účastník nemohol vedieť.

9. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v súlade s právnym názorom vysloveným v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu posudzoval platnosť kúpnej zmluvy a následne právne kvalifikoval žalobkyňou uplatňovaný nárok. Odvolací súd sa v danom smere s právnymi závermi prvoinštančného súdu stotožnil, pričom tieto ani neboli predmetom odvolacích námietok žalobkyne. Podstatou odvolacích námietok bolo vyhodnotenie konania zamestnanca žalovaného zo strany prvoinštančného súdu.

10. Ustanovenie § 20 ods. 2 druhá veta Občianskeho zákonníka predstavuje ochranu právnickej osoby pred následkami tzv. excesu, t.j. prekročenia medzí oprávnenia zamestnancov alebo členov pri právnych úkonoch za právnickú osobu. V záujme ochrany dobromyseľnosti tretích osôb však Občiansky zákonník ustanovuje dve podmienky, pri splnení ktorých možno aj exces považovať za právny úkon právnickej osoby, z ktorého jej vznikajú práva a povinnosti. Prvou z týchto podmienok je, že právny úkon, pri ktorom došlo k excesu, sa musí týkať predmetu činnosti právnickej osoby. Druhou podmienkou je, že účastník, s ktorým sa právny úkon uzaviera, nemohol vedieť, že pracovník alebo člen právnickej osoby pri právnom úkone prekračuje medze svojich oprávnení. Skutočnosť, či účastník mohol, alebo nemohol vedieť, že ide o prekročenie oprávnenia, treba posúdiť objektívne s prihliadnutím na všetky okolnosti konkrétneho prípadu. Nepôjde teda o právny úkon právnickej osoby, ak druhý účastník o prekročení vedel alebo musel vedieť, aj keby išlo o úkon týkajúci sa predmetu činnosti právnickej osoby.

11. V danom prípade možno nepochybne konštatovať, že právny úkon - zmluva o predaji motorového vozidla sa týkal predmetu činnosti žalovaného (sprostredkovanie nákupu a predaja tovarov a nákup a predaj tovarov). K prekročeniu oprávnenia zamestnanca žalovaného (M. Š.) došlo pri inštruovaní žalobkyne (resp. jej manžela) ohľadom zaplatenia kúpnej ceny tak, že kúpna cena má byť žalobkyňou zaplatená na účet, ktorý nebol bankovým účtom žalovaného, a to v rozpore s poverením zamestnanca ako aj so znením kúpnej zmluvy, pričom neskôr vyšlo najavo, že ide o účet spoločnosti, v ktorej jediným spoločníkom a konateľom bol zamestnanec žalovaného (7EVEN, s.r.o.). Žalovaný výslovne poprel tvrdenie žalobkyne, že by jeho zamestnanec p. Š. mal oprávnenie na prijímanie kúpnej ceny na svoj vlastný účet, pričom v zmysle negatívnej dôkaznej teórie nemožno od žalovaného požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti (v konaní bolo zároveň nesporné, že zamestnanec žalovaného mal oprávnenie na predaj a výkup ojazdených osobných vozidiel). Podstatným pre rozhodnutie sporu bolo vyhodnotenie, či žalobkyňa mohla alebo nemohla vedieť, že ide o prekročenie poverenia zamestnanca žalovaného. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie uvedenú okolnosť vyhodnotil správne, keď prihliadol na správanie žalobkyne, resp. jej manžela (ktorý vykonal finančnú úhradu). Správne vzal do úvahy, že údaj o čísle účtu, ktorý mu poskytol zamestnanec žalovaného na liste formátu A4, sa nezhodoval s údajom o čísle účtu uvedenom v kúpnej zmluve, pričom nešlo o riadnu faktúru s daňovými identifikačnými údajmi žalovaného, navyše z výpovede manžela žalobkyne vyplynulo, že tieto údaje na poskytnutom liste si ani neoveril s údajmi uvedenými v kúpnej zmluve a uspokojil sa s informáciou zamestnankyne banky, že mu nevie uviesť kto je prijímateľom platby. Zároveň správne prihliadol na skutočnosť, ktorá vyplynula z výsluchu manžela žalobkyne, že v minulosti kupoval od žalovaného viacero áut, pričom vždy platil kúpnu cenu na účet uvedený v zmluve. V tejto súvislosti možno súhlasiť aj s argumentáciou žalovaného, že zmluva obsahovala všetky potrebné údaje na úhradu kúpnej ceny a nebolo vyžadované žiadne doplnenie týchto údajov. Navyše žalovaný v spore pred súdom prvej inštancie v rámci procesnej obrany uviedol, že zmluva je vytlačená zo systému, na zmluve nie je možné nič meniť okrem identifikácie kupujúceho, vozidla a kúpnej ceny a v žiadnom prípade nie je v nej možné (zo strany zamestnancov) meniť číslo účtu žalovanej. Možno tak uzavrieť, že žalobkyňa pri bežnej opatrnosti mohla vedieť, že zamestnanec žalovaného koná v rozpore s oprávnením daným mu žalovaným, dôsledkom ktorej skutočnosti je, že žalovaný nie je viazaný konaním zamestnanca žalovaného. Na základe uvedeného je potrebné súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v konaní o vrátenie kúpnej ceny zo zrušenej zmluvy (v dôsledku odstúpenia žalobkyne od zmluvy), rovnako je správny záver, že žalovaný nie je povinný zaplatiť zmluvnú pokutu (keďže nedošlo k omeškaniu žalovaného s dodaním predmetu kúpy vzhľadom na nezaplatenie kúpnej ceny).

12. Vo vzťahu k posúdeniu zmluvy z pohľadu ochrany spotrebiteľa (keďže ide o zmluvu uzatvorenú medzi dodávateľom a spotrebiteľom), odvolací súd konštatuje, že v rámci ex offo kontroly obsahu spotrebiteľských zmlúv zo strany súdu neboli zistené žiadne neprijateľné zmluvné podmienky a ustanovenia, ktoré by spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa s tým, že žalobkyňa ani konkrétne neuviedla, v čom má spočívať neprijateľnosť zmluvných podmienok, príp. aké ustanovenia zmluvy majú spôsobovať značnú nerovnováhu v právach a

povinnostiach zmluvných strán v jej neprospech. Zmluvné ustanovenia sú zrozumiteľné a jasné, vrátane identifikácie bankového účtu žalovaného.

13. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil.

14. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 2 C.s.p. a ich plnú náhradu priznal v odvolacom konaní úspešnému žalovanému voči žalobkyni. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).